

## ماجرای بیماری که هیچ سازمانی حاضر به نگهداری از او نشد

روز گذشته یک سالمندان تهرانی مبتلا به آلزایمر برای چند ساعتی در تهران گم می‌شود؛ هیچ سازمان متولی حاضر نشد او را برای چند ساعت نگهداری کند.

به گزارش سایت خبری پرسون، روز گذشته یکی از سالمندانی که مبتلا به بیماری دمانس (آلزایمر) بود برای چند ساعت در یکی از مناطق تهران مفقود شده بود، یکی از شهروندان این بیمار را پیدا می‌کند، تلاش می‌کند تا او را به مأموران پلیس ۱۱۰ معرفی و خانواده او را پیدا کنند اما مأموران این شهروند را به سامانه ۱۲۳ محول می‌کنند، کاربر سامانه ۱۲۳ (اورژانس اجتماعی) نیز می‌گوید هیچ وظیفه در قبال ساماندهی و یا تحویل بیماران آلزایمر ندارد و در نهایت این شهروند وظیفه‌شناس نیز مجبور می‌شود تا با سامانه ۱۳۷ شهرداری تهران تماس بگیرد، آن‌ها نیز عنوان کردند که در قبال این افراد، وظیفه‌ای ندارند.

در نهایت دوباره این شهروند مجبور می‌شود تا با ۱۱۰ تماس بگیرد اما این بار از آنجایی که خانواده بیمار، سالمند خود را در لیست گمشده‌ها قرارداده بود، موفق به تحویل سالمند به خانواده می‌شوند. اما اینجا این سؤال مطرح می‌شود که واقعاً نقش مراکزی که بتواند در این مواقع به مردم کمک کنند چه می‌شود؟ نقش اورژانس اجتماعی، پلیس و سایر نهادها و سازمان‌های مرتبط در این باره چیست؟ برای پاسخ به این پرسش به سراغ انجمن آلزایمر ایران رفتیم، انجمنی که می‌گوید تفاهم نامه‌هایی با سازمان‌های مربوطه برای چنین روزهایی دارد اما هیچ کدام به وعده‌های خود پایبند نبوده‌اند.

دستگاه‌ها نمی‌دانند چگونه با آلزایمری‌های گمشده رفتار کنند!

مهرداد خوانساری، مدیر اجرایی انجمن آلزایمر ایران و عضو هیأت مدیره اظهار کرد: آخرین مکاتباتی که داشته‌ایم یک بار منجر به نامه‌نگاری‌هایی بین بهزیستی و نیروی انتظامی و فراجای فعلی شد، اما دستور اجرایی آن صادر نشد، وزارت بهداشت هم به موضوع ورود کرد و از ما اسامی را گرفتند و گفتند ما کار را تمام می‌کنیم اما آن‌ها نیز نتوانستند کاری کنند.

وی افزود: آخرین نامه‌ای که از طریق بهزیستی به فراجا ارسال شده بود مربوط به شهریورماه ۱۴۰۱ بود که طی آن قرار شد تا راهکارها مطرح شود اما دوباره راهکارها مسکوت ماند. امسال مجدداً از بهزیستی با ما تماس گرفتند و خواستند تا پیگیری‌هایی را انجام دهند و در پی آن نامه‌نگاری‌هایی انجام شده و منتظر این هستند که ببینیم نتیجه چه می‌شود.

خوانساری گفت: اقدامات انجمن ما و انجمن اوتیسم به طور مشارکتی انجام داده‌اند، ما از حدود ۲۰ سال پیگیر این موضوع بودیم اما هنوز هیچ کاری برای بیماران انجام نشده است. عضو هیأت مدیره انجمن آلزایمر ادامه داد: ما در حدود ۵ سال پیش با نیروی انتظامی جلساتی را داشتیم و تمام کلانتری‌های تهران را در مرکز پلیس پیشگیری آموزش دادیم تا با روش‌های برخورد با بیماران الزایمر آشنا شوند. وی تأکید کرد: تاکنون هر از کدام دستگاه‌ها با یکدیگر به هیچ توافقی نرسیده‌اند که چگونه با بیماران آلزایمر رفتار کنند و کجا نگهداری شوند، این به آن دلایل است که اگر این‌ها به توافق با یکدیگر برسند بار مسئولیتی بر روی دوش هر کدام از آن‌ها نهاده می‌شود.

سالمندان آلزایمری کجا نگهداری می‌شوند؟

خوانساری گفت: در آن زمان کلانتری‌ها می‌گفتند به طور فرض نیرویی مخصوص برای ساماندهی بیماران آلزایمر مستقر شد، انجمن هم کد ملی و شماره تلفن را روی پیراهن بیماران نصب کرد اما پس از پیدا کردن بیماران آن‌ها را در کجا نگهداری کنیم؟ مگر می‌شود این بیماران برای چند ساعتی که خانواده‌اش را پیدا کنیم در بازداشتگاه‌ها یا کلانتری‌ها نگهداری کنیم؟

عضو هیأت مدیره انجمن آلزایمر ایران بر ضرورت تأسیس مراکز و خانه‌های امن برای بیماران گمشده آلزایمری در استان‌ها تأکید کرد و گفت: بهزیستی مرکزی برای نگهداری سالمندانی که مبتلا به آلزایمر هستند ندارد و این در حالی است که بهزیستی در این باره وظیفه دارد، فراجا نیز وظیفه‌مند است و باید به وظایف خود عمل کنند.

وی تأکید کرد: خانه‌های امن باید برای بیماران آلزایمر ساخته شود تا بیمارانی که در خیابان مفقود می‌شوند، جایی برای نگهداری داشته باشند.